



Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

*Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům.*

OD MARY E. PEARSON JIŽ VYŠLO:

DUOLOGIE ZLODĚJSKÝ TANEC

Zlodějský tanec

Zlodějská přísaha

TRILOGIE KRONIKY POZŮSTALÝCH

Falešný polibek

Zrádné srdce

Temná krása

Copyright © 2024 by Mary E. Pearson
Translation © Martina Williams Buchlová, 2025
Designed by Donna Sinisgalli Noetzel
Map designed by Virginia Allyn

ISBN 978-80-267-4049-0

DVOŘENÍ
BRISTOL
KEATSOVÉ

Přeložila Martina Buchlová Williams

MARY E. PEARSON

COO
BOO

KAPITOLA 1



Úsvit dorazil na konec ulice Oak Leaf Lane o patnáct minut dřív. Většina lidí si toho nevšimla, takových věcí si všímají jen zřídka, ale ve vzduchu jako hladový krkavec kroužila netrpělivost, pozorovala a vyčkávala. Divoká tráva se zachvěla. Na zemi se roztančily kapičky rosy. Přes kopečky se přehnal tlumené šumění, které otráslo zemí a vyplašilo husy, až vzlétly k obloze. *Něco se chystalo.*

Ale Bristol Keatsová spala hlubokým spánkem a přítomnost dlouhých prstů světla, které se jí v tak časnou hodinu snažily rozhrnout závěsy, si vůbec neuvědomovala. Z postele jí v tuto chvíli nemělo šanci dostat nic než celonoční odpočinek. Polštář měla vlhký od slin a jedna paže jí bezvládně visela přes okraj postele. Pracovala pozdě do noci. Její spropitné leželo ve spokojené hromádce na nočním stolku jako pomuchlaný památník jejího odhodlání.

Někdy v polovině dopoledne se konečně zavrtěla, zamručela, vstala z rozválené postele a vsoukala se do džínů. Bez ohledu na to, kolik práce měla v pátek večer, ve festivalové dny jí bylo ještě víc, a to vítala. Výzvy k uhrazení nezaplacených pohledávek se začínaly hromadit. Na vrcholu hromady ležel účet za elektřinu – čtyřicet dní po splatnosti, každou chvíli je měli odpojit. Pokryje ho Bristolino spropitné z toho dne spolu s tím z minulého týdne, a ještě zbyde na nutné nákupy.

S očima pořád ještě plnými spánku si očichala vlasy, jestli z nich není cítit olejovitý odér pizzerie, a potom si je rychle stáhla do neupraveného culíku, aniž by měla nejmenší tušení, že by dnešní den mohl být jakkoli neobyčejný. Ne že by to bylo vidět, ale když si opláchla obličej a potom si s hlavou natočenou mírně na stranu čistila zuby, ve vzduchu se vznášelo podivné sametové horko, i když to byl jen takový neurčitý pocit, který nedokázala přesně pojmenovat. Ani jí nedošlo, že se k němu naklání jako kočka, která se zády drbe o rám dveří.

O rám dveří. Ano. Přesně o to tu šlo.

Ale v tu chvíli to ještě nevěděla.



Bristol roztáhla závěsy a zastínila si oči před sluncem, které už zářilo nad stromy a usilovně se jí snažilo připomenout, co je za den. Právě uplynul rok od chvíle, kdy se vrátila domů. Jí to připadalo jako mnohem delší doba. Do posledních týdnů a měsíců by se vešel celý život. Ten rok se nadouval jako přecpaný kufř, který se nedá zavřít.

Domů. Ještě teď s tím slovem na rtech váhala, bylo cizí a nové, slovo, s kterým si čas od času jen opatrně a zkoumavě pohrávala. Slovo, které se bála mít ráda. *Uteč. Běž dál.* To byla slova, co se do ní zažrala jako špína pod nehty.

Odvrátila se od okna a prohrabala se košem vypraného prádla na zemi, vylovila z něj černé tílko a natáhla si ho. Pomuchlané záhyby vyžehlila vlastním tělem.

„Bri!“

Harpeřin hlas se nesl nahoru po schodech, jako by byla dvoumetrový vyhazovač, a ne hubená čtrnáctiletá holka, která pořád ještě čekala na svůj růstový spurt. To, čeho se Bristolině mladší sestře nedostávalo ve vzrůstu, si vynahrazovala hlasitostí.

„Jsem vzhůru,“ zavolala na ni Bristol a lehla si na břicho, aby pod postelí našla ztracenou botu. Byla si jistá, že je včera v noci obě skopla vedle nohy postele, ale bylo pozdě a byla vyčerpaná.

„Bri!“

Přerušila pátrání po botě. Takhle ji její sestra obvykle nebudila. Že by pavouk ve dřezu? Kromě placení účtů a sekání zapevleného trávníku před domem, když na to byl čas, patřila mezi Bristoliny povinnosti i úloha rodinného zmocněnce na vynášení pavouků. Nebo, a to by bylo horší než pavouk, někde praskla další trubka? *Pitomá stará barabizna*. Bristol se na okamžik opřela čelem o ruku sevřenou v pěst a usilovně si přála, aby to bylo něco jiného. Rovnováha v její mysli se přelévala a houpala a jen čekala, až dojde k nějaké katastrofě. Další fakturu od instalatéra si dovolit nemohly.

Schody se rozduřily spěšnými kroky a Bristol se postavila a obrnila se. Dveře její ložnice se rozletěly. Harperiny tváře sálaly sytě růžovou barvou a brýle jí na nose seděly nakřivo. Bristol se sevřel žaludek z toho, jak mladá její sestra vypadala, jak naléhavě na ni všechno působilo. Dětilo je sedm let, ale jako by to bylo celé století.

Harper svírala v ruce dopis. „Dostaly jsme další!“

Bristol vtáhla Harper do pokoje a zavřela dveře. „Kačí už šla?“

Harper přikývla a Bristol si s úlevou oddychla. Aspoň nějaká dobrá zpráva. Nechtěla, aby se Cat zase celá zhroutila kvůli obyčejnému dopisu. Technicky byla o deset měsíců starší než Bristol, ale cizí lidi většinou tipovali, že starší je Bristol. Způsobovalo to něco na jejím odměřeném vystupování. Je pravda, že Bristol jednala víc s rozmyslem, vždycky pečlivě zvažovala všechny možnosti, než odhalila svůj tah, zatímco Cat byla spíš reaktivní. Všechno naplno procítovala a nic si nenechávala pro sebe. Bristol to na svojí sestře milovala, tu její vášeň, až na to, že její součástí byly i dlouhé zanícené výlevy a ona na pisklavou tirádu dneska neměla čas. Ke Catinu poslednímu výbuchu došlo, když jí Bristol oznámila, že má v plánu přestat chodit do školy a najít si práci na plný úvazek. Trval celou hodinu. *Copak ses zbláznila? Táta za ty lekce zaplatil velký peníze. Chtěl by, abys se dohodila*. Cat vždycky přesně věděla, jak na ni zatlačit, a jedním z těch citlivých míst byl jejich otec.

Bristol si od Harper vzala obálku, pokrčila rameny, aby potvrdila, že o nic nejde, a potřásala s ní jako s nějakým spammem. Poslední dobou toho hodně dělala jen kvůli Harper. Pokaždé, když to bylo až moc očividné, Harper vystřčila bradu a řekla: *Nejsi moje matka.* A Bristol si pak odfrkla a obě se nad absurditou toho všeho rozesmály. Smích jim sám o sobě poskytoval úlevu od reality.

Aspoň že Harper dopis přinesla Bristol a ne Cat, která byla toho názoru, že ty obálky jsou horší než spam, a nad předchozími dvěma kvičela jako raněná myš. Prohlásila je za nějaký podvod a nařídila je spálit. Bristol navrhla, že bude stačit popelnice.

„Neotevřeš to?“ zeptala se Harper.

Bristol přešla palcem po hladkém pergamentu. Byla to ta samá drahá obálka jako předtím – ani teď tu nebyla žádná zpáteční adresa, ale písmo bylo jiné než na předchozích dvou. Tentokrát bylo tučné a výrazné, jako by říkalo: *Všimni si mě!* Byla zapečetěná stejným červeným voskem jako ostatní – další manévr na upoutání pozornosti. Za ty roky cestování po jarmarcích, kdy byla svědkem různých kolotočářských triků a snah něco prodat na poslední chvíli, už je Bristol viděla všechny. Přesto obálku otevřela, rozlomila vosk a pečeť se svezla k zemi. Když vytahovala dopis, ještě protočila oči, další důkaz pro Harper, že jde jen o průhlednou lest, která na ni vůbec nepůsobí, ale ve skutečnosti se jí zrychlil tep. *Třetí dopis. Nevzdávají to.*

Instinkt jejich rodičů vybízející k útěku, který ovládal celý její život, ji kopal do žeber jako jejich poslední varovné volání. Harper se k ní přitiskla a četly si dopis spolu.

*Nejdražší Bristol Keatsová,
vaši pratetu Jasmine mrzí, že jste nemohla přijmout její předchozí nabídku setkání nad čajem. Navrhuje Vám další pozvání, ale tentokrát na místě bližším k Vám, v penzionu Willoughby Inn na Skycrest Lane nedaleko od Bo-wskkeepu. Přijďte se s ní, prosím, setkat dnes ve čtyři hodiny odpoledne*

v salonku. Má mnoho vřelých vzpomínek na Vašeho otce, o které by se s Vámi ráda podělila, a také pro Vás má dar – vzácnou kresbu, která by mohla pomoci Vám a Vaším sestřím, podobnou té, již Váš otec získal nedávno. Přijďte, prosím, sama. Vaše tetička má nalomené zdraví a vyhýbá se davům.

S úctou,

Eris Dukinnon, rádce ND

Ať už dopis napsal kdokoli, rozhodně se víc snažili. *Nejdražší?* A o jejím otci taky nic nevěděli. On žádnou tetu neměl. Na celém světě neměl žádného příbuzného. Byl opuštěný jako batole a vyrostl u pěstounů, přehazovali si ho z jednoho domova do druhého. Jméno mu dala sociální pracovnice. Logan. Žádné „vřelé vzpomínky“, o které by se mohla podělit nějaká fiktivní teta, neexistovaly.

Ale tou nabídkou vzácné kresby zkoušeli jinou strategii a táli mnohem víc do živého. Bristol přejel po zádech mráz. Trochu vrtali a něco si o rodině Keatsových zjistili.

Harper se přisunula blíž. „Myslíš, že je možný –“

„*Ne,*“ řekla Bristol až příliš ostře a doufala, že si toho Harper nevšimla. Jediné hrubé slovo od ní v Harper dokázalo vyvolat všechny možné starosti. „*Ne,*“ zopakovala tentokrát nacvičeně znuděným hlasem, ale odmítla se sestře podívat do očí. Harper mezi zuby proklouzlo zklamané syknutí. Byla ze sester nejchytřejší, nos pořád zabořený v knize, ale zároveň i ta nejsentimentálnější a největší snílek. Pořád ještě věřila, že všechno dobře dopadne, a to Bristol někdy dělalo. Nebylo to něco, co by sestře dokázala splnit. Harper byla skoro ve všem po otci, od hřejivě hnědé kůže po rovné černé vlasy. Taky měla jeho velké tmavé oči lemované hustými řasami, které dokázaly odzbrojit úplně každého. Matka ráda říkala, že když se seznámili, jeho oči ji očarovaly a od té doby se z vlivu toho kouzla nedokázala vymanit. Harperiny oči měly nad Bristol jinou moc – přála si kvůli nim, aby dokázala všechno napravit, aby uměla zvrátit všechny rány uplynulého roku.

Ve skrytu duše byla stejně zvědavá jako Harper. Copak o tom, odkud pocházíme a kdo ve skutečnosti jsme, nepřemýšlí všichni? Byla to otázka, kterou si nikdy nepřestaly klást. Bristol se sestrami se svoje kořeny pokoušely odhalit celý život. Přemýšlely nad všemi možnými i nemožnými variantami, ale otcova odpověď byla vždycky stejná: *Já nevím*. Její matka byla úplně stejně záhadná, ale na rozdíl od otce o svojí rodině prostě odmítla mluvit. Vždycky řekla jenom to, že byli zkažení. Když na ni naléhali, co tím slovem *zkažení* myslela, prostě odešla z místnosti. Něco na tom všem pro ni bylo až moc bolestivé, aby o tom mluvila, a jejich otec vždycky jen zakroutil hlavou a dal tak sestrám najevo, ať to už nechají být.

Ale že to téma nechaly být, neznamenalo, že otázky někam zmizely. Ještě teď, když na ulici spatřila někoho s teple hnědou pletí a krásnýma tmavýma očima, jako měl její otec, Bristol přemýšlela, jestli to nemůže být třeba její bratranec nebo strýček. A kdykoli minula někoho s bledou pletí a lesklými měděnými vlasy jako měla matka, říkala si, jestli to nemůže být někdo z těch zkažených příbuzných.

Cat byla po matce, stejně zelené oči a vlasy barvy vlčího máku. A pak tu byla Bristol. Se světle hnědými vlasy a průměrným vzrůstem nepřipomínala ani jednoho z rodičů.

Třeba proto v ní otázka odkazu předků pořád tak vrtala. I očima byla barevně někde mezi rodiči – oříšková – to slovo odkazovalo na barvu, která se nemůže rozhodnout, kam vlastně patří. Nazelenalá? Nahnědlá? Zlatavá? Stejně neurčitá jako to, jak její rodiče mluvili o svojí minulosti.

Místo toho, aby myšlenky na původ jejich rodičů ustupovaly do pozadí tak, jak to vzpomínky obvykle dělávají, poslední dobou na Bristol doléhaly čím dál častěji. Třeba to bylo tím večerním kurzem psychologie, na který chodila na Bowskeepské komunitní vysoké škole. Jedna průpovídka jejího profesora se jí zavrtala do hlavy a ona ji nedokázala dostat ven: *Naše minulost je stín, který nás pronásleduje. V dobrém i ve zlém nám dává tvar a někdy nás ovládá.*

To bylo ono. Stín, který jí šel v patách. Jen co se jí povedlo vytěsnit minulost z hlavy, objevil se podělaný dopis jako ten, co právě svírala v ruce, a zase ty staré otázky rozvířil. Kdo byly ty příšery bez tváře, kvůli nimž byli rodiče neustále na útěku? Byla některým z nich podobná?

„Bri?“ Harper čekala na její rozhodnutí.

Bristol zmačkala dopis do kuličky a hodila ho na svůj už tak přetékaající odpadkový koš. Kulička se skutálela na zem a Angus, jejich fretka, ji přiběhl prozkoumat. Vyžíval se v cupování papíru a teď se se svým úlovkem vyplížil ven.

„Je to jenom bouda, jako ty ostatní,“ odpověděla, ale Harperiny oči jí dál vyvrtávaly díru do hlavy a vznášely se před ní jako temná mračna plná otázek. Bristol si vzala ze sloupku postele mikinu. „Musím padat, Harp. Dneska to bude blázninec. Sal mě zabije, jestli dorazím pozdě.“ Vyběhla z ložnice.

„Ale oni nic nechtějí,“ dohadovala se s ní Harper z odpočívadla, zatímco Bristol sbíhala schody. „Chtějí nám naopak něco *dát*.“

„A v tom něčem bude háček,“ zavolala na ni Bristol odpověď.

Háček, který si nemohly dovolit.

Lidem, kteří lžou o tom, kým jsou, vždy o něco jde, vždycky mají něco za lubem – a to něco vás nakonec bude stát víc, než si můžete dovolit. A sestry Keatsovy toho už ztratily víc než dost.

KAPITOLA 2



Podlahu přejel poryv horkého vzduchu, jako by Erisovu kůži zahřálo tisíc štíplavých kopřiv. Dlouhé stříbrné vlasy zavlály rádcí za hlavou, jak je bouře nadzvedla. Pár vteřin nato se po černých podlahách hladkých jako zrcadlo rozlehl zvuk těžkých bot.

Tyghan se vrátil. Vyšel zpoza rohu a pohlédl rádcí zpříma do očí.

Mladý muž měl tvář postříkanou jemným popraškem krve a jeho větrem pocuchané černé vlasy byly spleené bahnem.

„Nedopadlo to dobře,“ vyvodil si Eris.

„Těší mě, že si vaše pozorovací schopnosti drží svoje ostří.“ Tyghan pokračoval chodbou dál. „Moje komnaty.“

„Až se umyjete, můžeme –“

„*Hned.*“

Eris ho bez dalších slov následoval. Chápal, pod jakým tlakem mladý muž je. Už celé měsíce ho neviděl odpočívat.

Jakmile dorazili do jeho pokojů, Tyghan se vysvlékl, kousky oděvu přitom odhazoval na podlahu, a vešel do sprchového koutu. Vodu prýštící ze zlatého kohoutku zachytil do spojených dlaní a vychrstl si ji na tvář, ale když mu její proud stekl na záda, trhnul sebou.

Eris si prohlížel nateklé škrábance hyzdící Tyghanovo rameno. Po svalnatých zádech a stehnech mu stékaly pramínky krve. „Mám přivolat léčitele?“

Tyghan neodpověděl, soustředil se jen na to, aby si omyl krev z tváře. „Dva z našich jsou po smrti,“ řekl nakonec. „Nebo něco horšího. Nemohli jsme odvézt těla.“ Metodicky popisoval potyčku, z níž se vyklubala léčka. „Tři měsíce. Víc času nemáme –“

„Tři měsíce pořád ještě –“

„*Nestačí.*“ Tyghanova odpověď roztála vzduch jako sekyra. „Já jsem výcvikem strávil čtrnáct let. Stejně tak moji důstojníci. Ostatní v našich řadách minimálně pět. Tři měsíce jsou k smíchu.“

Eris odpověděl tichým hlasem: „Víc času nám nezbývá. Zadržujeme, aby to stačilo.“

Tyghan pokračoval v drhnutí krve. „Přineslo vaše pátrání nějaké další ovoce?“

„Pár kousků. Rozšířil jsem pole. Jedna přijede z Paříže, další z Lon–“

„*Z Paříže?* Sakra, Erisi! Někdo přece musí být i blíž!“

„Ty nevalné schopnosti, které potřebujeme, jsou čím dál tím vzdálenější a vzácnější a můžeme si za to sami.“ Eris věděl, že tohle Tyghan slyšet nechtěl, ale byla to pravda.

Tyghan znovu schoval tvář do proudu skoro vařící vody. V mramorové vaničce pod sprchou vířila špína a krev. „Mohly by být i vzácnější, bohužel.“

Bohužel. To bylo extrémně eufemistické vyjádření skutečnosti. Eris chápal jeho frustraci, ale dnešní porážka nebyla to jediné, co v Tyghanovi vřelo. V zajetí ho pořád ještě držela hořká rána zrady, rána, o níž se Eris obával, že se už nikdy nezahojí. Nad svými dalšími slovy váhal, nebyl si jistý, jak je Tyghan přijme. „Dnes mám schůzku s další potenciální kandidátkou – jestli se ukáže. Moje předchozí dva dopisy ignorovala, přestože jsem jí poskytl dostatečnou motivaci.“

„Jestli je tak hloupá, že si nechá ujít hodnotný dar, je nám k ničemu. Poohlédněte se jinde.“

„Nebo je na to třeba moc chytrá.“

Tyghan se obrátil. Jednu osušku si omotal kolem pasu a druhou si otíral tvář, z vlasů mu kapala voda na ramena. „Jak to? Ještě jste se s ní ani neseznámil.“

Eris polkl, dával si s odpovědí načas a slova volil tak obratně, jak to jen jeho schopnosti dovolily. „Je pod dohledem našich zvědě. Podávají mi zprávy. Nemůžeme to vědět najisto, ale myslíme si, že by mohla mít to, co potřebujeme.“ Zbytek už bude ošemetnější, ale dřív nebo později to říct musel. „Je to dcera Kieruse. A Maire.“

Tyghan se zarazil, jeho tvář jako by se proměnila v kámen. „Našel jste Kieruse?“

„Je mrtvý. Byla to nehoda.“

Z Tyghanova obličej se vytratila veškerá krev. Eris věděl, že jím ta zpráva otřeše.

„Víte to jistě?“ zeptal se.

„Říkal si sice jiným jménem, ale jsem si naprosto jistý. Srazilo ho auto. Vyslechl jsem si to důkladně do všech ohavných detailů.“

Svaly v Tyghanově šíji byly vystouplé jako provazy.

Eris si nebyl jistý, jestli tak zuří, protože nedostal příležitost Kieruse zabít sám, nebo proto, že už s Tyghanem nepromluví. *Neodpoví mu na otázky.* Jejich společná minulost zůstane navždy nedořešená. Když část vašeho já uvízla v minulosti, bylo nemožné se pohnout dál.

„To měli dítě tak brzy?“ zašeptal.

„Uběhlo víc než dvacet let. Už to není dítě. Je to dospělá žena.“

Tyghan zakroutil hlavou. Eris chápal jeho skepsi. I jeho překvapilo, kolik času uplynulo, ale čas byl vrtošivý, zrychloval a zpomaloval si, jak se mu zachtělo. Byl jednou z věcí, nad nimiž neměl moc ani Tyghan.

„Jak dlouho o ní víte?“

„Pár týdnů.“

Tyghanův pohled vystřelil vzhůru. „A nenapadlo vás mi to říct dřív?“

„Věděl jsem, že budete reagovat takhle. Tyto záležitosti jsou delikátní. Nemůžete –“

„Chci ji tu dnes večer. Rozumíte? *Dnes večer.*“

„Musí si to sama zvolit, jinak to celé přijde vniveč. Předání daru je ošemetná věc. A ani nevíme, jestli nám k něčemu bude. Víte, jak tyhle svazky dopadají.“

„Ne, *nevím*, jak dopadají! K tomuhle svazku nikdy nemělo dojít. Kde je? Já –“

„Ne! Ta záležitost si žádá jistou noblesu, určité dvoření, jestli mi dovolíte ten výraz. Nechte mě to zařídit.“

„Vy tvrdíte, že jsem netaktní?“

Eris odpověděl mlčením.

Tyghan přešel ke své posteli a přehodil přes sebe župan, který na ní ležel. Prohlížel si kobereček z bílé kožešiny pod bosými chodidly. Ubíhaly tiché vteřiny. Eris věděl, že Tyghan není jen vznětlivý, ale i inteligentní a svoje možnosti důkladně zvažuje. Zvedl pohled k Erisovi. „Můžete to zařídit. Ani si nevšimne, že tam jsem. Zůstanu skrytý.“

„Ale já to budu vědět.“

Tyghanovy jasné oči potemněly. „Dobře,“ ustoupil. „Nebudu do toho zasahovat, ale zatlačte na ni. Přinutíte ji, aby si vybrala, nebo to udělám já.“

KAPITOLA 3



Z prázdného úseku silnice vyzařoval stejný klid jako z jakékoli krajinky od Moneta s jasně rudými máky a zlatavými květy řebříčku vykukujícími mezi divokými polními travinami. To místo mělo vyvolávat zasněné myšlenky na líné jarní dny a pikniky. Ale Bristol nemyslela ani na máky, ani na pikniky. Místo toho si kladla otázku, jaké asi je u silnice umírat.

Přemýšlela nad tou bolestí. Byla nesnesitelná? Jaké to je, ležet takhle polámaný a krvácet a nevědět, jestli vás někdo najde dřív než smrt? Čím se ty minuty zaplní? Nevěřícíností? Vyjednáváním s neznámým božstvem? Šeptáním spěšných láskyplných vzkazů rodině v naději, že je nějakým zázrakem uslyší? Nebo jsou plné myšlenek na osobu, která vás srazila? Bylo to úmyslné, protože oplácela nějakou starou křivdu?

Byly to morbidní myšlenky, to Bristol věděla, ale stejně se jí vkrádaly do hlavy pokaždé, když mýjela improvizovaný památníček vedle silnice. Označoval místo, kde před pěti měsíci zemřel Logan Keats. Kdo ten památníček postavil, to nevěděla – někdo z městečka, s kým se přátelil? V Bowskeepu si padl do oka se všemi. Bylo těžké nemít ho rád. Ale ona už ten památník dvakrát povalila, kameny rozkopala po okolí a potrhané hedvábné květy zahodila přes plot s ostnatým drátem do vedlejšího pole. Za několik dní se objevil znovu.

V šerifově zprávě stálo, že na silnici nebyly žádné stopy po brždění, že si toho ten, kdo Logana srazil, možná v tak časných

ranních hodinách ani nevšiml. Toho dne ležela u země řídká mlha. Řidič si mohl myslet, že ten náraz způsobil zajíc. Na tom úseku silnice jich bylo hodně. Šerif Orley jich tu sám srazil už několik. Jeden mu pěkně promáčkl pravou stranu nárazníku.

Logan Keats měl skoro dva metry a široká ramena, s kterými byl stavěný spíš na vrh oštěpem než mácháni štětcem.

Přes rameno si nesl tašku s malířskými potřebami.

Musela to být pěkně hlasitá rána, která by po sobě zanechala citelnou škodu.

Logana Keatse si se zajícem nikdo nespletl.

Ani v nejmenším nepochybovala, že ho někdo srazil a potom z místa činu ujel. Zůstávala jen jedna otázka. Byla to nehoda? Nebo úmysl?

Zastavila se u znovu postaveného památníčku, nohy na zemi vedle kola, rozhlédla se po silnici na jednu stranu a potom na druhou a hlavou jí znovu proběhla otázka, na kterou nikdy neměla odpověď. Silnice tu byla široká, rovná a přehledná, ale třeba toho řidiče něco rozptýlilo nebo se díval do mobilu.

Vzteky se jí zrychlil tep. Ten řidič ani nezastavil, aby se přesvědčil, jestli mu ještě bije srdce. Nikdo nevěděl, jak dlouho u té cesty trpěl, než ho šerif našel, rozbitého a nehybného, jeho malířské potřeby rozsypané po silnici. Šerif Orley Bristol a její sestry ušetřil potřeby identifikovat jeho tělo. *To nechcete vidět. Nechcete si ho tak pamatovat.*

Rozmáchla se nohou a skopla z památníčku pár horních kamenů, s kterými se k zemi zřítily i květy vyšisované sluncem. *Nechci si ho pamatovat ani takhle.*

Bristol si chtěla pamatovat jen toho člověka, který byl laskavý a něžný, který maloval pečlivými, promyšlenými tahy, protože být umělcem nebylo jen o tom, házet barvu na plátno. Byl to celý způsob vidění a naslouchání, a on to dělal obojí stejnou měrou. Byl mužem, který zbožňoval svoje dcery. Kdykoli se jedna z nich ztratila, vždycky pro ni přišel a vzal její ručičku do té svojí velké. Tohohle člověka si chtěla pamatovat, ne toho, který byl zlomený dávno předtím, než zemřel.

Znovu vyjela k městu, ale už beze spěchu. Neřekla Harper pravdu. Nehrozilo jí, že přijede pozdě. Spíš dorazí dřív. A Sal by ji nezabil, i kdyby nakrásně zpoždění měla. Sal byl většinou v pohodě. Její práce byla v jejím životě takovým světlým bodem a ona za to byla vděčná. Sal jí dal šanci ve chvíli, kdy to nikdo jiný nebyl ochotný udělat. Ale když se Harper urputně snažila nepůsobit smutně, pohled do jejích očí jako by v Bristol něco sevřel tak, až nemohla dýchat. Nedokázala v nich nevidět svého otce. Toho skoro dvoumetrového chlapa, co se pokoušel jít životem dál, usmívat se. Bylo to horší než dívat se, jak vzlyká.

Zemřel zarmoucený, nedokázal se přenést přes manželčinu smrt.

Jeho rychlý úsměv, výbuchy smíchu, světlo, které se mu vždycy odráželo v očích, to všechno bylo jednou provždy pryč.

Právě kvůli tomu Bristol nikdy nedokázala matce odpustit, že od něj odešla, že se jim vykradla ze života a potom tak lehkovážně přišla o ten svůj.

Na jejím pohřbu Cat otráasaly vzlyky.

Harper jakbysmet.

Bristol seděla v první řadě se suchýma očima, zabodávala pohled do urny s popelem, který býval jejich matkou, a v duchu se ptala: *Proč?*

To Cat jí zavolala – před rokem.

Vrať se domů.

A potom, naléhavěji: *Vrať se domů. Potřebujeme tě. Matka zmizela.*

Bristol se samozřejmě vrátila. Neměla na výběr. Catin hlas jí zlomil. Ale přesto váhala, bála se, že když se vrátí, už nikdy nedokáže znovu odejít – i kdyby toho za sebou tolik nenechávala.

Víc než rok se bezcílně potulovala, možná proto, že jiný život neznala. Nacházela si různá nárazová zaměstnání, kde jí platili na ruku, obsluhovala stánky na trzích, přespávala v levných motelech, pořád na útěku, bez kořenů, bála se někde zakotvit a potom o to všechno zase přijít – stíny, o kterých si myslela, že ji pronásledují, přijala za své. Když ji konečně potkalo

šťestí a natrefila na někoho, kdo potřeboval hlídat dům, přiměla se zůstat na místě. Celé dva měsíce se snažila potrhané nitě svého života přitáhnout zase k sobě, dělala věci, které dělají normální lidi, třeba si sehnala rodný list – i když byl zfalšovaný – jiný mít nemohla. Její rodiče se s papírováním nikdy neobtěžovali. Začala se opatrně oddávat snění. O velkých věcech jako univerzity a umění a jiný druh cestování.

Týden potom, co se vrátila domů, se našlo tělo Leanny Keatsové.

Potom už Bristol odjet nemohla. Její otec byl bez matky ztracený. Ona byla sluncem, které každé ráno vycházelo jen pro něj, a měsícem, který k němu šeptem promlouval po nocích. Nedokázal to překonat. Jeho malby zůstávaly nedokončené.

Poslední dobou hodně myslela na pohyb – a na nehybnost. Občas, i když po silnici šlapete ze všech sil, vaše kolo skoro jako by stálo na místě. Ale každý den si říkala, že to zvládá. *Že se postará* o to, aby to zvládla. Kvůli Harper, kvůli Cat a kvůli sobě samé. Hlíдалa si, aby její sny zůstávaly malé, dosažitelné. Dnes zaplatí účet za elektřinu.



Ujela po silnici jen kousek, v uších jí svištěla roztočená kola a hučel vítr, když se památníček kámen po kameni znovu narovnal do své původní výšky a hedvábné květy se vrátily na místo na vrcholku hromádky. Mávaly ve vánku na Bristolina záda jako ruka, vybízející ji k návratu.

KAPITOLA 4



Penzion Willoughby Inn byl opuštěný už celé roky. Vypadal na spadnutí a prkny prorůstal plevel jako prsty snažící se jej rozebrat. Na každém vchodu visela cedule se zákazem vstupu, ovšem ty zmizely jako první. Ošuntělý nábytek uvnitř se rychle obnovil, odlupující se umazané tapety se navrátily ke své bývalé kráse a dřevěné podlahy dostaly třpytivý lesk.

„Květiny,“ zatrylkovala Esmee při pohledu na salonek. „Měly by tu být květiny. Postarám se o to.“ Natrhala nějaký plevel u verandy v předzahrádce a pomocí svých kouzel je proměnila v úchvatné květinové aranžmá.

Olivia foukla do všech čtyř koutů místnosti špetky pampešského a levandulového prášku, aby odvála zatuchlost a vytvořila svůdnou atmosféru důvěry.

Freda přinesla z knihovny knihy a vyrovnala je na polici s tím, že i ony pomůžou vytvořit nádech pohody.

Penzion se opravdu proměnil.

Eris byl přesto nespokojen. Co kdyby...

„Nedělejte si starosti,“ řekla Ivy, zatímco upravovala závěs přes jedno z oken. „Jestli tahle nevyjde, Cully říká, že ta rekrutka z Dlouhého Lesa vypadá slibně a ostatní se taky zlepšují.“

Eris uslyšel tiché zabručení od Melizan na druhé straně místnosti. *Zlepšují* ani zdaleka nestačilo. Pokukoval po Tyghanově sestře. Byla to mocná žena se spoustou vlastních povin-

ností. Proč tady teď pomáhala dodat lesk polorozpadlému penzionu?

„Poslal vás Tyghan?“ zeptal se Eris. *Abyste mě šmírovala* zůstalo nevyřčené ve vzduchu, ale ona tu otázku pochopila.

Strnule přikývla. „Tygh nás šmíruje všechny.“

„Ale nebude tady, že ne?“

„Proto jsem tu já,“ zavrčela.

Melizan řešila problémy často rychlým a smrtícím způsobem. Její frustrace z toho, že má v téhle situaci svázané ruce, nebyla nepodobná té, již pocítoval její bratr. Ani jednomu z nich se nelíbilo, že je třeba postupovat správně a náležitě. Nelíbilo se to ani Erisovi, ale on pravidla fungování světa nevymyslel. Jeho povinností jako rádce bylo najít nejlepší způsob, jak ta pravidla využít – nebo obejít –, což vyžadovalo čas a trpělivost. A tahle mladá žena byla jiná. Vzhledem k tomu, z jaké pocházela rodiny, nebyla jen další potenciální rekrutkou. Potřebovali ji. Minimálně on doufal, že ji potřebují. Docházely mu možnosti.

Eris rozložil kresby na velký jídelní stůl. Jeho špehové zjistili, že jeho cíl má dobré znalosti historie umění. Vlastně to byla jediná historie, kterou se kdy učila, což ho nepřekvapovalo. Zbytek jejího vzdělání byl úplně stejně nerovnoměrný, v několika předmětech si dokonce vysloužila univerzitní kredity – ve španělštině, francouzštině, anglické literatuře a světových dějinách. Ve spoustě ohledů byla výjimečnou studentkou, ale v jiných předmětech se musela doučovat. Kierus a Maire se zjevně nesklonili před všemi pravidly svého nového života. Když si prohlížel její složku, zjistil, že ji její studijní poradkyně pokládala za paradox a nebyla si jistá, co si s ní počít.

To by Eris věděl. Spoléhal se na to, že její znalosti umění mu v ten den zajistí uzavření dohody. Přinesl půl tuctu kreseb, z kterých si bude moct vybrat – byly podobné té ukradené z Eponské konzervatoře. Umění nevýslovné hodnoty. A ona to pozná. Přímo z nich táhl věk a úžas a vzácná majestátnost.


Ve své situaci by byla hloupá, kdyby po nich neskočila.

Dar, dohoda, ujednání. Její nevynucený souhlas. To stačilo k tomu, aby jejich plán zafungoval. Ale jestli se tu neukáže, všechno to bude k ničemu.

Zatlačte na ni.

Byla to jejich poslední šance. Eris opustil penzion a zamířil do města.

Nic se nesmělo přenechat napospas rozmarům světa – nebo přelétavým vrtochům jedné mladé ženy.



Nebezpečné fae. Temná tajemství. Návyková romantasy.



Po smrti rodičů se Bristol Keatsová se sestrami snaží udržet nad vodou v ospalém městečku Bowskeep. Když jí začnou chodit dopisy od záhadné „tety“, o které nikdy neslyšela a která jí slibuje odpovědi, Bristol neochotně souhlasí se schůzkou – a zjistí, že vše, co si myslela o své rodině, byla lež. Její otec možná nebyl zabit, ale unesen děsivými bytostmi do jiné říše.

Aby ho zachránila, vydává se do světa bohů, víl a netvorů, kde se zaplétá do nebezpečné sítě magie a intrik. Uzavírá smrtelnou dohodu s králem víl Tyghanem, který stojí za tragédií její rodiny – a stejně jako ona je odhodlaný najít jejího otce, živého nebo mrtvého.



COO
BOO

www.albatrosmedia.cz
CZ 499 Kč/ SK 19,99 €